TOVERI

Lännen suomalaisen työväen äänenkannattaja, ilmestyy Astoriassa, Oregon, joka päivä paitsi sunnuntaina.

TOIMITUSKUNTA:
W. N. REIVO — LAURI MOILANEN
ADOLPH SALMI — K. E. HEIKKINEN
A. B. MÄKELÄ — A. N. KOSKELA

TOVERI
(THE COMRADE)
The organ of the Finnish workers in the Western states. The only Finnish daily in the West. Published daily, except Sunday, at Astoria, Ore., by the Western Workmen's Publishing Society.

Ilmotushinta 40c palstatuumalta. Kuolemanilmotukset $1.50 kerta ja muistovärsyillä $2.00 kerta. Kihlaus-, syntymä- ja avioliitto-ilmotukset 50c kerta, halutaantieto- ja nimenmuutto-ilmotukset 25c kerta, naimailmotukset $1.50 kerta, avioero-ilmotukset $1.00 kerta. Seisovat ilmotukset sopimuksen mukaan. Satunnaisista ilmotuksista tulee rahan seurata mukana. Englanninkielestä suomennetaan vapaasti.

Advertising rates in effect July 1, 1912, 40 cents per inch. Special discount is allowed for larger and continuous advertisements.
TOVERI, BOX 99, ASTORIA, ORE.
AUG. NIKULA, Manager.

Entered as second-class mail matter July 18, 1912, at the postoffice at Astoria, Oregon, under the Act of March 3, 1879.

TILAUSHINNAT
Yhdysvalloissa ja Canadassa:
Yksi vuosikerta..$4.00 — 6 kuukautta..$2.25
3 kuukautta.....$1.35 — 1 kuukausi.....50
Suomeen ja muualle ulkomaille:
Yksi vuosikerta..$6.50 — 6 kuukautta..$3.50

SUBSCRIPTION RATES:
In the United States and Canada
One year.....$4.00 — Six months.....$2.25
Three months..$1.35 — One month.....50
Huoneusto sijaitsee 10:nnen ja Duane katujen kulmassa. Telefooni: konttori 365, toimitus 832.

Varallisuutemme seuraukset

Aivan äskettäin julaistut tilastot kertovat Yhdysvaltain ulkomaakaupan kohonneen kesäkuun alussa päättyneen tilivuoden kuluessa 6,183,000,000 dollariin, joka on korkein saavutus tämän maan ulkomaakaupalla.

Tällaisten tilastojen valossa tulee kysyneeksi: Entäs jos olisimme käyttäneet sen tavaramäärän täällä?

Me tuotimme sen, loimme koko tuon tavattoman suuren rikkausmäärän, vieläpä teimme senkin työn, jonka se vaati tulla lakseen lähetetyksi ulkomaille Ja mitä me saimme siitä? Saimme uhreja niistä työläistovereistamme jotka lähtivät viemään sitä rikkausmäärää ulkomaille ja sitte saimmè melkein nälänhädän tänne ja sotatilanteen, joka kysyy yhä uusia uhreja.

Maan varallisuus kasvoi, voidaanpa sanoa luonnottomasti, ainakin suunnattomasti, niin suunnattomasti että sen rinnalla vetää vertoja kasvussa ainoastaan työväestön kurjuus, laajenneet luokkavastakohdat; syntyi käsittämättömän paljon miljoneereja, mutta vielä enemmän ryysyläisiä, joilla ei ole mitään omaisuutta, ei edes leipää.

Jos olisimme pidättäneet tämän tavaramäärän täällä kotona, käyttäneet sen kauniisti tuottajien keskuudessa, niin olisimme kaikki kyllin ravittuja, eläisimme rauhassa ja lepäisimme sellaisen ennen kuulumattoman saavutuksen jälkeen. — Ja kaikki se olisi mahdollista, jos me vain olisimme osanneet siten menetellä.

Entäs jos emme olisikaan kyenneet luomaan sellaista rikkausmäärää? Entäs jos eivät luonnonrikkautemme olisi olleet niin suuret että sitä olisi täällä saatu kokoon?

Entäs jos maamme olisi niin köyhä ja karu, että siitä saisimme vain hädintuskin sen mitä välttämättä tarvitsemme elintarpeisiimme?

Silloin olisimme aivan samassa kuin nytkin, mikäli työväestön elintaso on kysymyksessä. Meillä olisi mahdollisesti joitakin miljoneereja vähemmän, kansallisomaisuutemme olisi ehkä alempana, ja ulkomaakauppamme vähempi, mutta työväestön kurjuus olisi tuskin yhtään korkeammalla. Nälkiintyneitä työläisiä olisi tuskin enempää, ja sotaan emme olisi sekaantuneet. Jos ei meillä olisi kyetty valmistamaan edes reijitettyäkään teräspantsaria, niin emme olisi sekaantuneet sotaan.

Äärimmäinen varallisuus näkyy siis olevan työväestölle yhtä vahingollinen kuin äärimmäinen köyhyyskin, mikäli kansalliset suhteet ovat kysymyksessä. Emme me ole työväestönä hyötyneet mitään mailmankauppamme suuruudesta; luokkamme varallisuus ei ole sen kautta kasvanut.

Varallisuutemme seuraukset esiintyvät kirouksena sen luojille, kirouksena siksi että sen luojat eivät ole luokkana osanneet ottaa sitä itselleen.

Pääoman sijoitukset ja työläisten vaatimukset

Työläisten palkankorotusvaatimuksia vastustetaan usein sellaisillakin syillä, että ei muka kannata maksaa enempää kuin mitä maksetaan. Olemme jatkuvasti osoittaneet, miten sellainen väite on kaikkea perää vailla, varsinkin nyt, jolloin sotavoitot ovat jokaisella teollisuusalalla huikean korkeat. Edellisissä lehdissämme julkaistut taulut osoittivat miten suurimmat korporatsionit ovat niittäneet sotavoittoja biljoonia dollareita. Mutta ei ainoastaan sotavoitot ole suuria, vaan yleensä voitot muinakin aikoina.

Pörssijulkaisut paljastavat toisinaan numeroita, joita työtaistelujen kestäessä voidaan käyttää työnantajien esittämien väitteiden kumoamiseksi. Seuraavassa muutamia numeroita öljytuotannosta, jotka osoittavat, miten tavattoman paljon eräissä yhtiöissä kiinnitetty pääoma on riistänyt työläisiltä niiden työn tuloksia:

Sadan dollarin sijoitus Deep Sand Oil Co:n osakkeissa on tuottanut 2000 dollaria, Hoffman Oil Co:n osakkeissa 3000 dollaria, Sourdough Oil Co:ssa 3800 dollaria, Monte Cristo Oil Co:ssa 4000 dollaria, Peerles Oil Co:ssa 3000 dollaria, Home Oil Co:ssa 50,000 dollaria, Union Oil Co:ssa 150,000 dollaria, New York Oil Co:ssa 40,000 dollaria, Alcalda Oil Co:ssa 30,000 dollaria, San Joaquian Oil Co:ssa 55,000 dollaria, Pacific Oil Co:ssa 1500 dollaria, Caribou Oil Co:ssa 3000 dollaria, Imperial Oil Co:ssa 4500 dollaria, Kern Co:ssa 4600 dollaria, S. F. & Mck. Oil Co:ssa 6250 dollaria, Dingman Oil Co:ssa 40,000 dollaria, Monarch Oil Co:ssa 16,000 dollaria, Pinol Oil Co:ssa 10,000 dollaria, Lucille Oil Co:ssa 16,000 dollaria, New Oil Co:ssa 3900 dollaria, Fullerton Oil Co:ssa 6130 dollaria, Winchester Oil Co:ssa 8200 dollaria ja Winemiller Oil Co:ssa 8300 dollaria.

Kuka hyvänsä osakepetlari käyttää edellämainittua listaa hyväkseen ja selittää niiden yhtiöiden ja muidenkin yhtiöiden tuottavan samalla tavalla jokaiselle joka vain sijoittaa sata dollariaan niihin. Mutta asianlaita ei kuitenkaan ole vallan niin yksinkertaisesti. **Laskelmat pitävät paikkansa vain suurpääoman sijoituksiin nähden,** eikä yhdellekään sadan dollarin sijoittajalle ole maksettu sellaisia satumaisia voittoja. Päinvastoin voitaisi todistaa, että pienet sijoittajat ovat "palellutetut" aikoinaan pois, ja omaisuudet ovat jääneet suuromistajien haltuun.

Sadan dollarin sijoittajat ovat kyllä tervetulleita siihen saakka, kun omaisuus saadaan tuottamaan voittoa, mutta jos niitä silloin on liian paljon, alkaa se täkäläisessä liikemaailmassa niin tavallinen "palelluttamisprosessi" jolloin pienet omistajat jäävät syrjään, liike "järjestetään uudelleen" ja suurpääoma niittää voitot mitä se sen jälkeen tuottaa. Sitte ne kyllä useastikin tuottavat tuhansia dollareita jokaista sijoitettua sataa dollaria kohden.

Näillä numeroilla on merkitystä vain mikäli työn riistäminen on kysymyksessä. Kun kerran niitetään voittoa, niin täytyy sen tulla työn luomasta lisäarvosta joka tulee osakkaille eikä työläisille. Kuten sanottu, on nykyisin, jolloin työväestökin yleensä esittelee vaatimuksiaan, mielenkiintoista tietää, miten huikeita ne voitot ovat joista työläiset vaativat muruja itselleen.

Uudistakaa tilauksenne ajoissa ettei lakkautusta lehden lähettämisessä tule tapahtumaan!

Sinäpä sen sanoit

Porvarillisen sanomalehden palstoilta saa vain harvinaisesti sellaisen toimituskirjoituksen, että sen saattaa lainata, muuten kuin osoitukseksi siitä miten korkealle tosiseikkojen vääristelytaito on kehittynyt. Tässä alempana esitämme lukijoillemme erään Boston Journalista poimitun toimituskirjoituksen, johon otsikkomme sopii yleisesti vallan mainiosti. Kuitenkin erehtyy se joka siitä vetää sen johtopäätöksen, että porvarillinen sanomalehdistökin alkaisi paljastella porvarillisen järjestelmän vääryyksiä. Ei sinnepäinkään, kyllä se peittää niitä parhaansa mukaan viimeiseen saakka. Tässä on kysymyksessä vain joku poikkeuksellinen sattuma, jonka syyt asianomaiset kyllä löytävät muualta kuin järjestelmästä. Kysymyksessä oleva kirjoitus kuuluu:

Olemme jalomielisesti puhuneet herra Hooverin suunnittelemista säästäväisyystoimenpiteistä amerikalaisille perheen emännille — varakkaille luonnollisesti, sellaisille, jotka ovat tottuneet kattamaan pöytänsä tuhlailevasti. Toisenlaisista perheen emännistä, sellaisista jotka koettavat saada puutteellisen osansa riittämään usealle nälkäiselle lapselle, emme ole hiljattain puhuneet mitään.

Sanelkaamme nyt jotakin herra Hooverille toivolla että hän välittää osan siitä presidentti Wilsonille, joka oman tunnustuksensa mukaan vain harvoin lukee sanomalehtiä.

Ensinnäkin se mitä herra Hoover on sanonut meille elintarvekeinottelijain 50,000,000 dollarin kuukausivoitoista, oli kaikki jo ennen tiettyä. Kun hän selitti meille ettei jauhojen hinnan olisi välttämättä tarvinnut olla korkeammalla kuin yhdeksässä dollarissa tynnyri, kertoi hän vain vanhoja juttuja. Elintarvetilanteen paljastamisessa me emme ollenkaan riipu herra Hooverista; useammat meistä tuntevat koko tuon ilettävän liikkeen aivan täydellisesti. Mitä me haluamme tietää ja mitä ei enempää Hoover kuin presidentti Wilsonkaan ole meille selittänyt, on: kuinka kauan sallitaan sellaisen riistämisen jatkua?

Hoover saa puhua säästäväisyydestä amerikalaisille perheille siksi kunnes hän on musta kasvoiltaan. Useissa kodeissa on harjoitettu säästäväisyyttä jo monta kuukautta; — sellaista säästäväisyyttä, joka saa lapset kyselemään äidiltään miksi ei ole enempää leipää? Mutta Hoover ei tiedä, eikä kukaan muukaan tiedä milloin kongressi on valmis säätämään lain joka poistaa nämä satumaiset voitot elintarvikaupoista.

Amerikan kansalaisilta on vaadittu sekä rahat että miehet ja se on valmis lupaamaan kummankin kansallisen vapauden ja mailman rauhan hyväksi. Mutta — ja siinä onkin se hirvittävä totuus — tämä maa ei ole vielä saanut aikaan yhtään mitään, lukuunottamatta elintarvekeinottelusta hyötyvän miljoneerisakin rikastuttamista. Näiden 74 sotapäivän ajalla emme me ole kansakuntana tehneet tuskin mitään muuta kuin täyttäneet elintarvekeinottelijain taskuja. Ajatelkaa, me joiden pitäisi kyetä käymään taistelua kansanvaltaisuuden puolestakin!

Näin ollen ei olekaan mikään ihme jos Hoover koettaa hiukan silitelläkin asioita! Ei ole mikään ihme jos Wilson selittää kongressille, että viivyttely on vaarallista!

Kunnollisen elintarvekontrollisäädöksen laadinnan viivyttely on todellakin niin vaarallinen nykisin, että asevelvollisuuspakon toteuttaminen olisi hallitukselta taholta nykyisin äärimmäisen epäviisas teko.

Se on peloittava totuus, eikös olekin! Se on niin peloittava, että vain muutamat sanomalehdet mainitsevat siitä. Mutta totta se vain on, ja todistuksia siitä kuulee keskustelussa kaikkialla muualla paitsi korkeimpaan palkkaluokkaan kuuluvien keskuudessa.

Kansa ajattelee näin: Tämän maan satamiljoonaisen kansakunnan keskuudessa on 336,672 sisääntuloveron alaista. Mutta senaatin raha-asiain valiokunta on jollakin tavalla, joko suoruudella tai petoksella, saatu vakuutetuksi siitä, että näiden sisääntulojen verot ovat asteettain laskettavat melkein pelkkään nimellissummaan,, samalla kun köyhien teelle ja kahville asetetaan noin kahdenkymmenen prosentin verotus. Washingtonissa toimivien elintarvelobistien on onnistunut joko suoruudella tai petoksella estää elintarvekaupan säännöstely, vaikka köyhät maksavat miljoonia dollareita voittoina keinottelijoille.

Asevelvollisuuspakko? Jumalat! Miehet uhraavat henkensä ulkomaisilla sotakentillä, samalla kun heidän äitinsä taistelevat hyvin järjestettyä ryövärijoukkuetta vastaan kotona!

Me puhumme alituisesti horjumattomasta isänmaallisuudestamme, mutta me myöskin muistutamme lukijoillemme ja hallitukselle siitä kasvavasta yleisestä mielipiteestä, jonka mukaan mies joka sokeasti seuraa hallitusta silloinkin kun hallitus kieltäytyy ottamasta huomioon hänen perheensä tarpeita, on narri.

Presidentti ja kongressi ovat osoittautuneet olevan huolissaan vallitsevan tilanteen johdosta, siihen sisältyen myöskin rekryyttien puute ja kansassa vallitseva välinpitämättömyys. Miksi ei siis täytetä selvästi nähtävää velvollisuutta meitä sataa miljoonaa asukasta kohtaan? Tässä tilanteessa me emme voi mennä sotaan. Jokaisen tunnin viivyttely elintarvetrustin poistamisessa ja elinoikeuksien vapauden ja kolmen aterian päivien takaamisessa kansalle merkitsee sen aiheuttamista, jonka laki säätää "valtiopetokseksi".

Eikö Washingtonissa voida nähdä sitä?

Suuremmoista on olla isänmaallinen; useat meistä ovat sitä ja ovat ylpeitä siitä. Mutta isänmaallisuus tyhjin vatsoin ei kuulu muotiimme. Meidän sydämemme ovat taistelussa, mut-

Nähtävästi edustaa Journal jotakin muuta riistäjäsakkia, kuin elintarvekeinottelijoita.

Yleisiä uutisia

BUTTEN KAIVOSMIESTEN LAKKO.

(Jatkoa ensimäiseltä sivulta)

Garden'issa. Yleisöä oli enemmän kuin koskaan ennen lakkolaisten kokouksissa, nousten osanottajien lukumäärä kymmentuhansiin.

Butteen järjestetään "kotikaartia".

Viimeksi ilmestynyt Butte Miner tietää kertoa, miten Buttea "citizen'it" olivat joukolla kerääntyneet tuomari John V. Dwyer'in oikeusistuntohuoneeseen, muodostaakseen erikoisen "suojeluskaartin" valmiiksi sitä varten, että Montanan "kansalliskaarti" — josta nykyään on kolme komppaniaa Buttessa — määrätään muualle sotapalvelukseen. Tähän vastaperustettuun "kotikaartiin" sanotaan yhtyneen Buttessa 500 miestä, kaikki asevelvollisuuspalveluksesta vapaita kansalaisia.

Kokouksessa, jossa tuo "kaarti" perustettiin, istui puheenjohtajana tri T. C. Whiterspoon. (Työläiset huom.) Hän ilmotti kokoukselle, että oli valittu 6-miehinen komitea, joka tarkastaa kaikki "kotikaartiin" pyrkijäin nimet, jotta "kaartiin" ei missään tapauksessa tulisi "vieraita" aineksia. Komitean jäsenet ovat "eversti" Dan Donohue, Louis Dreibelbis, R. E. Tisdale, L. P. Saunders, Roy Alley ja James H. Rowe.

Myöskin ilmoitettiin, että "eversti" Donohue oli suostunut palkkiotta antamaan opetusta "kaartin" jäsenille sotilasharjotuksissa, jotta herrat "citizenit" voisivat vastaisuudessa "tarpeen vaatiessa" toimia yhtä tehokkaasti kuin sotaväki konsanaan.

Rocky Mountain Rifle klupin puolesta ilmoitettiin, että kaikille "kotikaartiin" liittyville jäsenille klupi antaa maksutta uniformut. Uniformujen hinta lasketaan tukkukaupassa $9.00 miestä kohden. (Mistä klupi rahat tähän "isänmaalliseen" lahjotukseen on hankkiva?)

Toverin kirjeenvaihtajan selostus

Butte, Mont., kesäk. 27 p. — Vähän selvitystä "Maijanpojan" vääristelyille eräässä Industrialisti-nimisessä sanomalehdessä; hänellä kun näkyy olevan niin äärettömän hyvä haluantaa valheellisia tietoja kaikista tämän Butten sosialistien ja järjestyneiden työläisten toiminnasta. Niinpä hän nytkin, niinkuin ennenkin, lehtensä No. 63, kesäk. 26 p:ltä, valhtellen kertoilee kuinka muka paikalliset ammattijärjestöt tekivät kaikkensa "vastustaakseen kaivosmiehiä perustamasta omaa järjestöä ja menemästä lakkoon".

Tosiasia kuitenkin on siten, että siitä saakka (kesällä v. 1914), jolloin kaivosyhtiöt onnistuivat täällä, omien palkattujen kätyriensä avulla hajottamaan silloisen kaivosmiesten järjestön ja muutenkin sai taantumuksen valloilleen, niin siitä lähtien ovat, sosialistit yhdessä ammattijärjestöjen kanssa koettaneet kehittää ja luoda uutta innostusta kaivosmiehiin perustamaan uudelleen oman järjestönsä — järjestön sellaisen, jota ei niin hevillä voida hajottaa kuin edellinen. Juuri tätä periaatetta toteuttaakseen alkoivat sosialistit yhdessä kaupunkimme toisten työläisjärjestöjen kanssa rakentamaan omaa taloa itselleen, joka valmistui noin vuosi sitten, nimellä Socialist Hall. Tämän talon alakerrassa pyörivät juuri ne koneet, joiden avulla on voitu selvitellä kaivoskapitalistien suoria valheita ja pitää nykyistä lakkorintamaa eheänä ja josta edelleenkin tullaan tietoisuutta levittämään täkäläisen englanninkielisen työväestön keskuuteen. Viime vaaleissa, kun meillä sosialisteilla oli omat ehdokkaamme kaupungin virkoihin, nauroi tämä samainen kirjeenvaihtaja häviöllemme ivanaurua yhdessä lehtensä kanssa. Olisipa nyt hauska tietää mitä "Maijanpoika" nyt arvelee kun hänen, siten kannattamansa nykyisen kaupunginmajurin sanat kuuluvat, että jos hänen valtansa olisi niin hän passittaisi kaikki järjestyneet työläiset niin kauaksi kuin Amerikassa on rautatietä.

Siis jos sinulla "Maijanpoika" on vähääkään todellista työväenluokan vapautumisen tunnetta rinnassasi, eli olet vähäkään selvillä nykyisestä nurinkurisesta riistojärjestelmästä, niin heitä pois sellainen rakittelu jolla et kehitä etkä opeta ketään, vaan ilmaiset oman ilkeämielisyytesi. Olemmehan me jo ammoin sitte omistaneet lauseen, joka kuuluu: Kunakin aikakautena sen ajan taistelutavat.

Toverillisesti, —Lippo.

Uudistakaa tilauksenne ajoissa ettei lakkautusta lehden lähettämisessä tule tapahtumaan!

Turhanpäiväistä oikeaoppineisuutta ja vähän Juhan-Kustaallekin

Tätä polemiikkia alkaissani luulin että tässä on asia, josta voisi asiallisesti keskustella ja kysymys, josta kannattaa keskustella, jos nimittäin sosialistipuolue koskaan aikoo astua ulos lapsen tossuistaan, joka ei tosin näytä ollenkaan lupaavalta, vaan päinvastoin näyttää että olemme vajoamassa yhä syvemmälle kamarifilosofeeraustautiin että aijomme jo viedä voiton erehtymättömästä Socialist Labor Partystä, josta ei kai kukaan enää kehdanne väittää että sillä olisi mitään tekemistä työväen asian kanssa. Aijommeko me myös vaipua sinne, jonne edeltäjämmekin menivät? Ettäkö edeltäjämme ei olisi sinne vaipunut turhanpäiväisen oikeaoppineisuutensa takia, ei kai kukaan kehdanne vastaan väittää.

Ei kelpaa enää todisteeksi se että sanoo että se ja se ei ymmärrä sosialismia. Jos se on niin vaikea ymmärtää, niin silloin se ei kelpaa työväen johtoliikkeeksi. Se juuri onkin liikkeemme kirous, että koetamme saada jokaisen katsomaan oman ja lyhytnäköisen eli -kantoisen kikarinsa kautta kaikkia asioita.

Kuinka naurettavalta kuuluu Juhan-Kustaan väite, että jokainen, joka ei ole yhtä mieltä hänen kanssaan, ei ymmärrä sosialismia. Se on hyvä keino asian sivuuttamiseksi, vaan ei kelpaa vastaukseksi pulmallisiin kysymyksiin. Juhan-Kustaa on ottanut uskoakseen että Amerikan kolme miljoonaa unionistia menevät sokeana surman suuhun, jos he eivät kulje juuri sillä tavalla kuin pienestä työväenliikettä vailla olevasta kalakylästä voitaisi ohjata. Jos ei tämä ole turhanpäiväistä oikeaoppineisuutta, niin sitten en tiedä mikä sitä on.

Juhan-Kustaa sanoo että Wyomingin piirivirkailijoista on ollut joku puolueen jäseniä, vaan ei koskaan sosialisteja. Tekisi mieli kysyä, kuinkahan vähän meillä sitten onkaan sosialisteja, koska puolueen jäsenistäkin vain aniharvat Juhan-Kustaan mielestä ovat sitä? Eikö tämäkin jo hipaile koko läheltä oikeaoppineisuutta? Yllämainitun piirin neljästä virkailijasta on kaksi vanhaa, toimivaa, täysin maksanutta puolueen jäsentä ja kolmas entinen. Ei ole asia sillä suoritettu, että kaikki epäkohdat unionistisessa liikkeessä ovat korjatut, kun vaan saataisiin puoluemiehiä sen johtoon. Eivätkühän ne viat ole etsittävä syvemmältä ja sitä varten juuri aloin tämän kirjoituspahaseni. Vaan koska Juhan-Kustaa näyttää jo pelkäävän, että lukijat tähän kyllästyvät, niin saatettanee tämän kyhäyksen loputtua sanoa että: so long.

Se ainainen huuto, että Amerikan unionistinen liike vetää viimeisiä hengenvetojaan ja että me sosialistit tai jotkut muut ulkoa parantajat vaan voimme sen pelastaa, on turhaa luulottelua, sillä taloudellinen pakkolaki ajaa armotta niitä eteenpäin. Niiden voittokulkua jarruttaa vaan niiden joukkojen pienuus ja siksi joskus sen johtajat joutuvatkin tahtomattaan pidättämään joukkoja epäedullisiin taisteluihin astumasta, jota todistavat monet ylivoimaiset yritykset ja hävityt taistelut. Tosiasiana pysyy, että ne yleensä ovat lyhentäneet työpäivät 11- ja 12-tuntisista 7-, 8- ja 9-tuntisiksi ja samalla kohottaneet elintasoaan. Ja kun ne ovat pieninä ja hajanaisina tämän kyenneet tekemään ja joukkonsa yhä kasvaa, niin miksi siis aina laulaa että ne ovat kuolemaisillaan, jos ne eivät nyt vain tee niin tai näin.

Gompersin ja muitten julistukset että uniot eivät tule tekemään sodan aikana sitä tai tätä, ovat vain isänmaallisille kiihkoilijoille silmäinlumeiksi, kuten huuto työn ja pääoman sopusoinnustakin. Niiden huutojen tarkoitus on vaan eksyttää eli riisua aseita viholliselta, eivätkä työläiset, jotka unionistisen liikkeen muodostavat, ole koskaan niitä huutoja todesta ottaneet, eivätkä ne huudot ole sitä takapajulla pitäneet, vaan se että on ollut mahdottomuus saada työläisiä suuremmissa määrin yhtymään unioihin.

Nyt joku sanonee, että juuri niiden konservatiivisuuden takia ei niihin ole enempi yhtynyt. Jos siinä on perää, niin miksi sitten on vielä vähemmän yhtynyt vallankumouksellisiin unioihin ja miksi niin vähän sosialistipuolueeseen? Niin miksi? Kaikki hyökkäävät yhteiskunnalliset liikkeet uskottavat vihollisille mahdollisimman paljon suvaitsevaisuutta; sitä tekee itse omistava luokkakin, niin voimakas kuin se onkin. Se piiloutuu isänmaallisuuden, moraalisuuden, hyväntekeväisyyden, ynnä muun varjoon. Olemassaolon säilyttämisvaisto ajaa sen sinne samoin kuin se ajaa unionistisen liikkeenkin ulospäin näyttäytymään mahdollisimman vaarattomalta. Mutta samalla ne ottavat kaiken mitä voimat vain myöten antavat, ollenkaan suorematta omistavaa luokkaa enempää kuin sitäkään, onko se oikeutettua, moraalista tai muuta. Voiman puute ja se, ettei osata voimia oikein käyttää ainoastaan sitä pidättää ottamasta kaikkea mitä otettavissa on.

Englannin mainarit panivat Englannin hiiliparoonit ja hallituksen vapisemaan, ja Amerikan rautatietyöläiset pakottivat rautatieyhtiöt ja hallituksen myöntymään vaatimuksiinsa. Ettäkö Englannin mainarit ja Amerikan rautatietyöläiset olisivat sosialistein johtamia? Ei. Siis meidän ei sovi olla niin itsekkäitä että kukaan muu kuin me ei kykene saamaan mitään aikaan. Ei. Tähän asti meidän oikeaoppisuudestamme huolimatta ne ovat eteenpäin menneet meidän pysyessämme yhä vaan kamarifilosofeina.

Juhan-Kustaa sanoo että sopisi lukea tai tarkastaa B. C. Federationistien äänenkannattajaa. Jos en väärin muista, niin oli se eräs "Esko", joka sen ensiksi sinne kalakyläänkin tilasi. Ettäkö siinä olisi jotain amerikalaisille unionisteille oppimista? Sitäkin voi siinä olla vähän teoriana, vaan tosiasiat puhuvat vallan toista kieltä. Tältä puolen niitä teoretikoita on koetettu nimellisesti edes elossa pitää. Mitään käytännöllistä oppimista heiltä ei ole. Vielä toiseksi samainen lehti ei ole sosialistipuolueen tukija, vaan hommailee itsenäistä puoluetta, tunnen kyllä iikat.

Etteikö turhanpäiväinen vikojen etsiskely ja niiden suureteleminen tekisi haittaa järjestymistyössä? Niin voi vain väittää se, joka ei ole itse kokeillut kuinka vaikea on järjestäytymättömien järjestäminen. Onhan luonnollista, että kun yhtämittaa uskotetaan että jokainen union johtomies on omistavan luokan nöyrä palvelija, ollenkaan ottamatta tosiseikkoja huomioon, niin se vaikuttaa. Tässä rautatietyöläisten viime taistelun aikana Toveri julisti juhlallisesti, että työläisten vaatimukset ovat mennyttä ja johtajien eli virkailijain pettämishalun takiapa tietenkin, mutta joku viikko jälkeen täytyi väkisten tunnustaa, että edellisellä, kuten niin monta muutakin kertaa, on sakattu kortit väärin. Nyt on taas toitotettu että muka työläisten ennen saavutetut parannukset ovat kaikki mennyttä, että Gompers on ne nyt jo luovuttanut. Se on mitä julkeinta ivaa työväenliikkeestä. Unionistit kyllä tulevat itse katsomaan, että ennen saavutetut oikeudet pysyvät, vieläpä aijomme käyttää tätä sotatilannetta hyväksemmekin, värväämällä mitä kiihkeämmin uusia joukkoja ja vaatien yhä uusia ja uusia myönnyityksiä työlakoilla ja muilla menettelytavoilla, eikä lakkoutumis-oikeutta ole tähän päivään asti luovuttaneet muut kuin aiheettomat hälyttäjät.

Vielä tekisi mieli kysyä mitä ne mallikelpoiset sosialistiset uniot Saksassa nykyään hommaavat kun niiden esimerkkiä on aina käsketty seuraamaan ja nyt niistä ei puhuta mitään. Minusta ne vihatut vanhoilliset uniot Englannissa kaikista sodista huolimatta yhä edelleen pitävät peevelin kiinteästi kiinni ennen saavutetuista oikeuksistaan ja on niiden jäsenmäärä vielä sodasta huolimatta melkein kaksinkertaistunut. Seuratkaamme siis englantilaisten veijiemme esimerkkiä, niin harhaanjuoksevia kuin ovatkin. — Esko.

Siirtykäämme asiaan.

Ihminen ei voi toisinaan pitää juhlallisiamipiakaan lupauksiaan, ei varsinkaan silloin kun toinen tulee ja uhittelee, että pitääpäs sinun olla sitä rikkomatta. Niinpä siis ei liene minullakaan mitään anteeksipyytämistä, vaikkapa palaankin tähän juttuun vielä kerran ja sanon heti alussa, että minun puoleltani se olisi saanut olla asiaa jo alusta lähtien. Veli "Eskohan" tässä syyllinen on siihen, että tästä tuli vain juttua; hänhän se läksi lainailemaan "radikaaliveljiltämme heidän kuluneisuuden takia hylkäämiään fraaseja.

Asiaa olisi ollut se, jos "Esko" olisi ottanut ja julkaissut joitakin Toverin toimittajien ja sen kirjoittajien lauseita ja niillä osottanut, että todellakin on etsitty asiattomia virheitä. Sillähän sen turhanpäiväisen oikeaoppineisuuden olisi voinut todistaa.

Nyt tuntuu minusta ikäänkuin veli "Esko" karttaisi oikeassaoloakin vain siitä pelosta, ettei kukaan voisi leimata häntä oikeaoppineisuuden kannattajaksi. Liian turhan tarkkaa varovaisuutta, vai miten?

Ne väitteet, joita veli "Esko" asettaa minun kontolleni, kuten, että kaikkien olisi oltava minun kanssani yhtä mieltä, tai että unioiden virkailijoiksi olisi saatava sosialisteja, eivät esiinny ollenkaan minun kirjoituksissani, eivätkä siis ne olekaan sitä asiaa, josta meidän piti puhua.

Asiaa olisi se, että ottaisi minun esityksiäni sellaisina kuin ne teen ja todistelisi ne vääräksi. Mutta jos syy siitekin olisi minussa, niin annan tässä uuden tilaisuuden esittämällä lyhyesti joitakin väitteitä ja niihin voi tarrata kiinni ken haluaa. Jos "Esko" haluaa jatkaa asiallista väittelyä ja Amerikan unionismin taantumuksellisuuden syiden etsiskeiyä, niin sitä voidaan jatkaa, mutta tähän mennessä hän ei ole siihen jaksanut syventyä ollenkaan, ellemme aseta hänen kontolleen väitettä, että syy on sosialisteissa, varsinkin Toverin toimittajissa ja kirjoittajissa, jotka estävät sen; — niiden synneistähän oli puhetta.

Niin, sinne unioiden sisäpuolelle Toverin kirjoittajat ja toimittajat ovat juuri neuvonsa — jos nyt vaikka selitettäisi ne sellaisiksikin — tählänneet. Ovat kehottaneet käymään kokouksissa, tutustumaan unionistiseen liikkeeseen, selitelleet sen yhteiskuntafilosofiaa, ja kaikin tavoin koettaneet innostaa jäseniä toimimaan unioissa. Niiden synti lienee siinä, että ne eivät ole kehottaneet uskomaan unionismiin, vaan käsittämään sitä, ei uskomaan gompersismiin, joka on aina pettänyt, vaan arvostelemaan sitä. Mutta ne eivät ole kehottaneet hylkäämään unionismia gompersismin takia, vaan pysymään siinä mukana gompersismista huolimatta.

Lukuunottamatta joidenkin "radikaalisakkiin" kuuluvien hajottajien kirjoituksia, joita vastaan Toverin varsinaiset kirjoittajat ja toimittajat ovat aina olleet sotajalalla, ei Toverissa ole koskaan selitetty Amerikan unionistisen liikkeen olevan

(Jatkoa neljännellä sivulla)